

отрадени, царствувал е в Египет Аменхотеп II, без съмнение син на Танут, бивше главен автор. Една статуяка в Лувра, висока само 0'60 с.м. възпроизвежда обаятелното му тяло и лице с еднакво реализъм, който ни довежда почти до най-худобният върхове на Мемфиската статуятура. Тери всъщност не бивше цар, при всичките царски и върховни принадлежности, които носи, Аменхотеп е запазил в изобразяването си всичката рождена ерозия и очарование, които изурдвяването бивше придало на физиономията му. И такава подробност не е пренебрежлив художественка, който даже се вижда като да си бил дал за задача да възпроизведе с повече точност най-отрицателният черти на своя лик: лицето е широко чело, с голям твърд ос, с сматкан нос, с неизразителни очи, с мундур и устни; ръцете краката с кривли и мекти; въобще всичките подробности с вярно копиране от натура и показват у скульптора много роден талант за неговата епоха и за който заслужава горда похвала.

Исцот при този няколко масторски открития, които всекога ще бъдат с удоволствие описвани колко много има статуи отидени и бивши! Копиите в музеите или в големите развалини на Средния Египет, в Мива, в Танис, в Абидос, в Упсалибу и много други, следват след други копоси, фараоните след фараони, сориксите след сорикси, в една отнаваляща монотония. Положението се повтаря без никакво съображение с истината, движението се копира от други движения и ако на всекога се вижда едно забавително майсторство да извайват из камените египетски фигури, да моделират и да излаждат най-отрицателно скали да изливат бронза в калити толкова изработени, че всекога свичат, тази рутиниерна и студена техника има само този неизбъгнел интерес; а в всичките нейни творения, запазени в такова голямо количество, ако свдигаме по въображението което си е създавали по ръката, която си е създавала от материала, биващо с второстепенната заслуга да бъдат репродукции (възпроизведения) и по това